

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PECSETT, Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PECSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Járjuk a bolondját.

Pécs, 1897. április hó 1.

Európaszerte divatos népszokás, hogy az emberek április elsején egymást felüldöztetnek iparkodnak s a kinek az „áprilisba küldés“ sikerült, jót nevet a póruljárt, hiszékeny atyafin.

Ezt a kedves népszokást űzi Bánffy báró a parlamenttel, a saját pártjával úgy, mint az ellenzékkel s az egész magyar nemzettel, csak hogy nála ez az áprilisjáratás nem szorítkozik csupán április elsejére, hanem kezdetét vette a miniszterelnöki szék elfoglalása napján s tart megszakítás nélkül mindaddig, míg onnét ki nem pöndörítik, hogy elmerüljön ismét abba a semmiségbe, a honnét szolnok-dobokai erőszakoskodásai és temetéskerülő kolozsvári futása révén előkerült és a kormány élére vergődött

Avagy nem április járatás már az a tény is, hogy az Ausztriával való közigazgatási egyezkedésben egy olyan kaliberű államférfiú a vezére a nemzetnek, mint Bánffy báró? Mikor a kormány élére került, nagyon feszélyezték azok a valódi nagyságok ott a kormánypárton, a kiknek hivatásuk lett volna őt, a törpét támogatni; azért iparkodott eltenni egyiket a másik után a láb alól s ez sikerült is neki, hisz az apró szűnek is sikerül elpusztítani a hatalmas tölgyet. Csáky Albin már korábban félreállt az utból, Szilágyi Dezsőt

beleültette a házelnöki székbe preceptor-nak, ezzel adva tudtára, hogy annak az ocsunak, amit az ő politikai gazdálkodása termel, nincsen szüksége cséplőgépre. Wekerle mint közvitész is veszedelmes konkurrens maradt a pártban, őt tehát odaláncolta a közigazgatási bíróság elnöki székéhez, amely kezdetben Percel Dezsőnek volt szánva végkielégítésül, de hát Percel sokkal stilszerűbb butor a Bánffy-kabinetben, semhogy tulajdonak rajta, kivált ha egy Wekerlét lehet helyette skartba rakni.

Igy aztán lassan-lassan félrevonultak a cselekvés színteréről a kormánypárt előbbi oszloposai; Széll Kálmán, Tisza Kálmán, Hieronymi, Eötvös Loránt, Andrássy Gyula stb. átvették a néma szemlélők szerepét s Pulszky Gusztó, Gajary és hozzájuk hasonló nagyságok lettek a szabadelvűpárt főkolompósi. — Hja! a törpének megfájdul a nyaka, ha folyton óriások társaságában kell forognia.

Bánffy bárónak azonban mindez nem volt elég annak az államesinynek a kivételére, a melynek ígéretével Bécsben magát nélkülözhetetlenné iparkodott tenni; hogy a kvóta fölemelést minden eshetőség ellen biztosíthassa, szüksége volt olyan parlamentre, amely egészen az ő képére és hasonlatosságára van teremtvé. Megkapta tehát a felhatalmazást az országgyűlés feloszlatására s választatott magának homályos eredetű tengerpénzzel és szolnok-dobokai erélyvel olyan többséget, a mely-

ben száznál több bankigazgató s ugyanannyi nyugalmazott főispán, alispán, polgármester, szolgabíró és más hivatalnok lesi az ő keze mozdulatát, s mint tegnapelőtt kijelentette az országgyűlésen, ebben van az ő ereje.

Hát hiszen van is mit dicsekedni ezzel a párttal, mert erős az, mint a pusztító orkán, egységes, mint minden haszonra alakult érdekszövetség, céltudatos, mert mindegyik tudatában van annak a célnak, amely miatt Bánffy a kezébe nyomta a mandátumot. Tudják, hogy az ő főfeladatuk megakadályozni, ne hogy Magyarország ajándékot fogadjon el Ausztriától; tudják azt is, hogy ezt a lélekemelő feladatot majd Magyarország kvótájának felemelése által kell megvalósítani, csak azt nem tudják még egész bizonyossággal, hogy mekkora az az összeg, melyet az eddigi kvótában Ausztria nekünk nagylelkűen ajándékozott, s a melyet ezentulra vissza kell utasítani.

No de ki törödnék ezzel, majd kiszámítja azt Bánffy, akiben ők teljesen megbíznak, hogy az ország érdekeit minden irányban megvédelmezi, kötelessége tehát az országnak is megbízni benne, mert hisz az ország bizalmának letéteményesei, a népképviselők is ő beléje helyezték minden bizodalmaikat.

Nemde pompás áprilisi tréfa, ha a nemzetet sikerül így beleugratni a vak bizodalomba; milyen nagyot lehet majd

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A tenger ölte meg.

— François Coppée. —

Néhány év előtt több hetet töltöttem egy kis halászfaluban Bretagneban. Valóságos lyuk volt — de festői. Egy rossz kikötőhely, a hol legfeljebb tíz bárka vehetett horgonyt, egyetlen meredek, köves utca, mely egy sebes patak kimosott medréhez hasonlított és fönn az első partkiszögélésen a burjántól felvert temetőben állott a templom, egy valóságos goth ékszer, honnan át lehetett tekinteni az óceánt.

Itt pompásan ment a munka. Azért is maradtam szeptember végeig, mert ez esős vidékeken ritka véletlen folytán rendkívül szép és enyhe volt az idő.

A falu egyetlen kocsmájában egy egyszerű, de kényelmesen berendezett szobában laktam, kilátással a tengerre. Egy nádszéken ültem egy fehér puhafa-asztal előtt, egy hosszú epos fölött, míg a hullámok ünnepélyes elringató zajgása szüntelenül ast látszott nekem mondani, hogy a rithmus a természet-törvények egyike.

De mindig költeni és írni nem lehet. Sok gyaloglás nyújtott váltakozást és adu-

lést. Ilyenkor legalább a tengerpart mentében sétáltam.

Jobbra tölem magas tömör sziklák meredtek fel. Balra széles fővénysíkság, melyet az apály nedves meztelenségben hagyott hátra. Csak itt-ott rajzoltak sötét gránitsziklák vörhenyes fekete foltokat a sárgás szürkességben. Mi sem zavarta a csendet.

Alig találkoztam kétszer-háromszor mindössze egy halászzal, a ki éppen utamba akadt. Olyan békés, állandó látogatója voltam a helynek, hogy a tengeri fecskék már rég nem félték többé piros sapkámtól s csak pár lépésnyi távolra tölem nyomták ugrálva a nedves fővényre csillagalaku lábnyomaikat.

Igy tettem meg ott naponta hat-nyolc kilométert s ha hazatértem, mindig tele voltam a zsebeim azokkal a színes kagylókkal, melyek magukba látszanak szívni a színeket törő napsugarakat.

Ez volt az én kedvenc utam. Ha azonban néha nagyon viharosan verődtek a habok a sziklaparthoz, ha a szél felhő alakban ragadta magával a fővényt a tenger fölött, olyankor fölmentem a meredek utcán, szélcsendet kerestem a kőfalak mögött, melyet a természet emelt, avagy egy könyvvel kezemben letültem az ócska padra a temetőben, melyben védelmet nyújtott a templom az orkán ellen.

A helyecske szép volt — tele gyászszal és ábránddal s karcun magaslott fel a torony csipkeshöve a ködbe. Varjuk, melyek benne fészkeltek, röpködtek ki s be és siklottak nagy gyászszárnyaikon a magas fű — a halottak nyughelye felett.

Egy ócska, rég szétföredezett sirkő köré, melyet a vad szulák lángoló sátorral és sötétzölddel szurósan vont be, egy kötél volt kötve; egy fekete kecske legelt ottan, rángatta a kötelet és egész sántán nézett ki zöld szemével, szurós szakállával s vékony rekedt mekegésével.

Esténként egy vén, kiszáradt almafagalyai közt nézve, a leáldozó nap vérzővé tette a tengert. Az elvadult temető mély szomorúsággal töltötte el a lelket.

Egy ilyen este, a mit lassan andalogtam a sírok közt, melyek között némelyiken a hajós neve alatta szavak állanak: „A tengeren halt meg“, egy még új keresztén eme szavakat olvastam, melyek bámulattal és sajnálkozással töltöttek el:

Itt nyugszik:

LE MAGUET NONA.

Meghalt a tengeren, 1889. október 26-án, 19 éves korában.

Meghalt a tengeren! Egy fiatal leány! Hiszen nők sohasem szállanak a tengerre a halászbárkákban. Hogy is történhetett ez a szerencsétlenség?

kacagni a buta magyaron, ha belemegy a kvótaemelésbe s aztán keresi nagy naivan, hogy hol is hát az az ígért kárpótlás?

Akkor majd előáll a furfangos Bánffy s az általa megvédett Ausztria gunyos hahotája között, imígyen szól a nemzethez: „Miféle kárpótlást emlegetsz? Hát nem mondtam meg március 30-ki beszédemben, hogy a kiegyezést úgy fogom megcsinálni, hogy Ausztriának jogos igényei sérelmet ne szenvedjenek, mert nem lehet kívánni azt, hogy az egyik szövetségestárs ereje a másik teljes meggyöngyítésére vezessen? Azt is megmondtam már régebben, hogy ajándékot nem fogadhatunk el Ausztriától: hát nem láttad be mindezekből, hogy a kiegyezésnél az egész közös háztartás terheiből nekünk az eddiginél többet kell vállalnunk; hogyan gondolhattad tehát, hogy Ausztria amit a mi magasabb kvótánkban tőlünk kapott, majd más címen megint visszaadja nekünk? Hisz akkor Ausztria ott lenne, ahol a mádi izraelita, megint csak tőle fogadnánk el ajándékot, megint csak mi gyengíteniök szövetségestársunkat a saját gyarapodásunkra.“

Az áprilisi tréfákat azonban a közönséges életben csak akkor tartják teljesen sikerülteknek, ha a rászédett fél csakugyan komolyan felül a tréfálódzónak, de hát ezt a Bánffy kvótaemelési tréfájáról nem lehet elmondani, mert azt a magyar nemzetről minden naivsága mellett sem lehet föltételezni, hogy komolyan elhigyeje, mikép a folyton emelkedő közterhek alatt roskadozó, mezőgazdasági válságban sinlődő, ipari fejlődésében visszavetett Magyarország az eddigi kvóta-arány megtartása mellett gazdaságilag tönkretenné az adóit leszállító, terményeinket mindig olcsóbban vásárló és gazdag iparával piacainkat demináló Ausztriát.

Aki azt mutatja, mintha ezt az otromba tréfát csakugyan komolyan venné, az már nem felültetett fél, az már alakoskodó szövetséges társa a felültetőnek, hogy közös erővel ültessenek fel egy harmadikat.

— Nos, nagyságos ur — szólalt meg egyszerre egy érdes hang a hátam mögött. Ön a szegény Nona sirját nézi?

Hátra fordultam s egy öreg, falábú matrózt ismertem fel.

— Igen — feleltem. — De én még mindig azt hiszem, hogy önök nem szoktak nő a bárkájokra venni, mert a nő jelenlétét vészthozónak tartják.

— Az is az — felelt az öreg. — Nona nem is tette a lábát soha hajóra. Ha azonban meg akarja tudni, hogyan halt meg az én szegény kedvencem, elmondhatom önnek.

Minenekeölt tudnia kell, hogy az atyja, Le Maguet Péter, katona volt, mint én és nekem régi kenyeres pajtásom. Mikor annak idején Bourgetban a németek ellen vonultunk, Péter és én egymás mellett masiroztunk. Az ő karjaiba estem akkor is, mikor az átkozott poroszok egy golyót borsóztak a combomba. Este a tábori kórházban, mikor az orvos mérsáros munkáját rajtam végezte, ismét Péter állott mellettem, bátorító szavakat dörögve. És velem maradt addig, midőn a tengernagy ágyamra tette a vitézségi érmet... Végre azonban mégis a porosz ördögöké lett a győzelem. Aláírták a békeszerződéseket, jól, minket pedig haza küldtek. Én az én falábammal nem tudtam mást tenni, mint a nyugdíjamból élni, Péter

Nem Bánffy tréfálja meg az ő „erős, egységes, céltudatos“ pártját, hanem ezek összefogva iparkodnak áprilist jártni a nemzettel!

Hirek.

Pécs, 1897. április hó 1.

Az ünnepek után.

Vannak egyes mozzanatai életünknek, midőn elfeledjük a nyomort, a kellemetlenséget, a nehéz küzdelmet a mindennapi kenyérért, és élünk a jelennek, ünneplünk; az ünnepély mámorában elfeledjük azt, hogy holnap is nap van és élni kell, de ezzel nem törődünk, hanem rohanunk előre a nagy tömegben és éjtétjük a hazát, vagy egy-egy nagy fiát.

Sha az ünnepek elmúltak, a nagy lelkesedés közt az idegek elfáradnak, és sóhajtvá tekintünk vissza az ünnepekre és ábrándozva mondjuk, bár mindig tartanak.

Azonban az ünnepek is nagyban különböznek egymástól. Vannak nemzeti, magán és vallásos ünnepek. A nemzeti ünnepek rendszeren minden polgár szívét felmelegítik, és egyes nagyobb szabásu nemzeti mozgalom képes egy jó honfikebltet melegíteni mindaddig, míg elég érett lesz a — halál kaszája számára.

A vallásos ünnepért már a mai kor nem lelkesül annyira, mint a régi. Örvendünk ugyan, ha eljön a húsvét, karácsony vagy az ujév, de semmi fenkőit nyomot már nem képes szívünkben hagyni, legfeljebb az ujév képes még némi reményt kelteni elfáult szívünkben.

A családi ünnepélyek még megtartották ősi jellegüket és haldoklásunk napján is élénken emlékszünk családunkban lefolyt — minden nagyobb eseményre, legyen az az öröm vagy gyász ünnepe.

Egyszerű földmives párnak voltam egyszer az esküvőjén, hol minden pompa és fény egy egyszerű kis bokréta volt, de annál nagyobb volt a boldogság. A fiatal párt jól megfigyeltem; láttam szívüket az arcucon s milyen ünnepélyes és magasztos érzületeket lehetett onnan leolvasni. Az ilyen ünnepek örökké valók.

Még a magánünnepekhez tartoznak egyes installációk, felavatások stb.

Az ilyenkor ünnepeltek az volt a leg

ellenben, ki épkézláb maradt, rengerre szállt az izlandi halászokkal. Egyidőre elhalt a felesége váltólázban s egyedül hagyta őt a kis Nonával, a ki akkor tíz éves volt.

Ha az özvegy ember tengeren volt, természetesen én, a ki agglégény voltam, őriztem a gyermeket. Istenem, mily kedves és jó volt a kicsike. Jámbor, bátor gyermek! Hányszor kimentünk apály idején oda ki a sziklapadokra, hogy kagylókat, néha egy-egy tengeri rákot hozzunk haza. Igen, mi hű barátok voltunk!

A boldogság két évig tartott. Nona elvégezte első áldozását, kifejlődött és felnőtt, mint a homoki bogács. Ekkor egy napon, mikor az „Amélie“, melyen Le Maguet elindult, már feltűnt a szemhatáron, de még a szelekkel küzdött, a kormányos nem huzta be kellő időben a vitorlátat s a bárka neki száguldott annak a kiálló sziklának, a melyik ott jobbra látszik.

Négyen voltak a bárkán, de csak hármat adott ki közülök a tenger. Az én pajtásomat megtartotta. Mikor Nona árva lett, úgy a hogy tudtam, én pótoltam neki az apját. A gyermek azonban nem akart vigasztalódni még akkor sem, mikor már elmúlt az első nagy fájdalom. És tudja-e miért? Mert egy babona vette magát a fejébe, a melyet itt minden asszony hisz. Azt képzelik, hogy a szegény lélek nem

nagyobb ünnepe, midőn legelőször a kinevezést olvasta; erre sokszor, de nagyon sokszor emlékezik vissza. — A fogadtatások, ünnepi szónoklatok, dicsőítések nem egyebek, mint formalitások, amin örvend minden halandó, hi: már tulesett rajtuk és vissza sem mer gondolni azokra a pillanatokra, fél, hogy felhevülésében valakinek ígért egyet vagy mást, mert az izgatott idegek az agyra gyakran vannak káros hatással, amit megbánunk, midőn az őszinte lelkiismeret és a pihent agy gondolkozik.

Erre tudok egy igen érdekes adatot. Midőn 1894 ben Swiftet megválasztották Chicagó polgármesterének, sokan jöttek hozzá kérni a megígért különféle hivatalokat. De a megválasztott polgármester nem akart semmiről sem tudni.

Igy járt a többek közt a „Chicago Register“ („Chicago Napló“) is. Ugyanis, midőn Swift még jelölt volt, felment a „Chicago Register“ szerkesztőségébe és megígért 20.000 dollár subvenciót a lapnak, ha jól üti a dobot mellette, hogy megválasszák polgármesternek.

Persze a Register mindent elkövetett, hogy a választás sikerüljön. A nagy fáradozást siker koronázta, és a felavatási ünnepek között a szerkesztő el is ment Swifthez, hogy a 20.000 dollárt felvegye. Az amerikai élelmes polgármester azonban így szólott a Register szerkesztőjéhez:

— Amit a jelölt megígért, azt a polgármester nem köteles megadni.

Persze az ilyen ünnepélyek nem a legkellemesebb benyomást teszik azoknak lelkiületére, akiket érdekelnek.

De bizony nem is emlékeznek vissza az ünnepekre és szidják az ünnepeltet az ünnepek után.

Királyf Pál.

Naptrend 1897. április 2-án.

Naptár: péntek, ápr. 2. — Róm. kath.: Paulai Ferenc. — Prot.: Teodózi. — Görög kel. (márc. 21.) új Jakab. — Zsidó: Veadar 29. — Nap két 5 óra 21 perckor; nyugszik 6 óra 14 perckor. — Hold két reggel 5 óra 4 perckor; nyugszik délután 6 óra 55 perckor. Újhold 5 óra 24 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 12 Celsius fok meleg; légnyomás 743. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe idő és eső várható.

Színház: Csillag Teréz vendégléltével a „Csók“.

Királyf Pál felolvasása a jótékony nőegyletben este 6 órakor.

lel nyugodalmat a végítélet napjáig, ha a halott teste szentelt földben nem nyugodhat.

Mi férfiak nem hiszünk ebben, mert mi tudjuk, hogy megy az, ha hajón valaki meghal: ott fekszik a holttest egy bevarrt, olomsulylyal ellátott zsákban, egy deszkán, keresztbe a hajó orrán és a kapitány födétlen fővel felolvassa egy könyvből hangosan a requiemet. No, a mi asszonyaink, itt, mint tetszik tudni, tuiságosan valásossak. Nona a környék összes teplomaiban szentelt gyertyákat gyujtott atyja lelkiüdvéért.

Egy pár év mulva úgy tetszett nekem, hogy Nona kissé megvigasztalódott. Egyébiránt bánata dacára is nagy és szép lett. Mondhatom önnek — nem azért, mert úgy szerettem őt, mintha édes apja lettem volna, hanem valóban — a legüdebb és a legszebb leány volt az egész faluban.

Oyan boldogan élünk ketteskén! Nem voltunk ugyan gazdagok, no igen! De hát kijöttünk szépen. Nekem megvan a nyugdíjam, az éremem és aztán Nona meg én rendszeren kijártunk tengeri rákot fogni a sziklákra. Ez nem rossz üzlet, csak meg ne lepje az ár az embert... Az én szegény kicsikém persze tönkrement mellette.

Mikor a köszvényem egyszer megint a szobához láncolt és ő egyedül ment ki rákászni egy derült, viharos napon, mint a

— **(Óváció.)** Troll paulai Ferenc püspöki helynököt holnapi névnapja alkalmából úgy a központi, mint az egyházmegyei papság az óváció számtalan jelével halmozta el. A jótékony főpaprak mi is szívből kívánjuk: Ad multos annos!

— **(Nőegyleti közgyűlés.)** A pécsi jótékony nőegylet f. hó 11-én délután 3 órakor tartja rendes évi közgyűlését saját helyiségében, mely alkalommal az alapszabályok értelmében a választmány 80 tagra fog választás után kiegészíteteni, továbbá az évi jelentés és a zárszámadások fognak előterjesztetni, valamint az esetleges indítványok tárgyalatni.

— **(Új hitoktató.)** Kiss Dezső, püspökszentlászlói adminisztrátort a pécsi községi iskolához hitoktatóvá nevezte ki a püspöki helynök.

— **(Adakozás.)** Kovácsffy Kálmán államépítészeti hivatalfőnök 5 frtot, mint egyik hivatalos kiküldetéséből eredő napidiját, a népkönyha javára adományozta.

— **(Pályázat.)** A pécsi kir. törvényszéknél, P e t e r d y Ferenc segédtelevkönyveszetővé történt kineveztetése folytán megüresedett irnoki állásra a kir. törvényszék elnöke pályázatot hirdetett. Az 500 frt évi fizetéssel és 210 frt lakbérrel javadalmazott állásra a pályázati kérvények május hó 5-ig nyújtandók be a törvényszék elnökéhez. Csakis televkönyvi vizsgával bírók kérvénye vétetik figyelembe.

— **(Halálozások.)** Virtl Adalbertné szül. N é m e t h Emilia, V i e r t l Adalbert, cs. és kir. nyugalmazott kapitány neje, a pécsi jótékony nőegyletnek sok éven át volt pénztárosa, az éjjel, életének 54-ik évében elhunyt. Temetése holnap (pénteken) lesz a Ferenciek-utcája 18. szám alatti házból a budaikülvárosi közsirkertbe. Az engesztelő szentmisét f. hó 3-án délelőtt féltíz órakor mutatják be lelkiüdvéért a székesegyházban. Az elhunytban N é m e t h Béla és N é m e t h Gyula ügyvéd nővéröket gyászolják. —

mai, társnői, kik tele kosarakkal tértek haza, egyszer csak azt vették észre, hogy Nona hiányzik. Nagy Isten! A dolog világos volt! Megkészt, elérte az áradat, a tengerbe fult!

Ah minő éjszaka volt! Higye el nekem, ugy sirtam, mint egy asszony. Ekkor nekem is eszembe jutott az én szegény leánykám meggyőződése, hogy szentelt földben kell nyugodni. Amint az apály beállott, a partra vánszorogtam s a többiekkel együtt kerestem a holttestét.

Meg is találtuk az én Nonámat, folytatta az öreg könyvtől fátyolozott hangon. Egy kihányt tengeri moszattal fődött sziklán. Ott készült elő a halálra, melyet közeledni látott. Igen, nagyságos uram, szoknyáját a térdén alul szegyenlősen összekötötte egy nyakkendővel és régi babonájára emlékezve, tengeri fűvel kötötte össze szép feke haját, hogy mindenesetre megtaláljuk és szentelt földbe temessük. . . . Én már sok vitézséget ismertem, magam sem vagyok gyáva, de annyi halálmegvetéssel ezt tenni, talán egyetlen férfi sem tudta volna.

Az aggastyán elhallgatott. A félhomályban két nehéz könyceppet láttam az arcán végig peregni. Szótlatlanul mentünk le együtt a faluba. Mélyen meg voltam hatva az egyszerű leány bátorsága által, ki mindhalálig szentül megtartotta nemének szemérmét és fájának vallásosságát.

L a m á t s János Rákosszabán mult hó 26-án életének 60-ik évében elhunyt. Temetése mult hó 28-án volt ugyanott. Az elhunytat ipja R a p u n Jenő m. kir. nyug. honvédelezredes és nagyszámu rokonság gyászolja.

— **(A gondatlanság eredménye.)** Hogy mily kárt okozhat a népnek az a gondatlan rossz szokása, hogy a tüzhelyről kivitt hamut nem öntözi el s csak úgy, minden figyelem nélkül kiönti az udvarra, mutatja a következő eset. Barics Kuzmáné, baranyavári asszony a tüzhelyet tisztítván, az onnan felszedett hamut tüzes állapotában az udvar hátulján álló kukoricaszárak mellé szórta; a tüzes hamutól a kukoricaszár még akkor este tüzet fogott és a tűz Baricsék házára is átterjedvén, a ház szintén a tűz martalékává lett. A gondatlanságból több száz forint kára lett a családnak, s mert a leégett ház nem volt biztosítva, e kárból semmi sem térül meg.

— **(Megvert ember.)** Pesti János, szalatkai lakos, nem a legjobb viszonyban élt F a l l e r Antal, ugyanottani lakossal. A kölcsönös ellenségeskedés végre most verekedésben tört ki közöttük, amikor is Pesti húzta a rövidebbet, mert Faller egy bottal alaposan elverte. Az ellenséges felek majd a bíróságnál fognak egymással ismét szemben állni.

— **(Leégett ház.)** Bogda József, szerdahelyi lakosnak, Csehi községben levő háza a napokban ismeretlen okból kigyuladt és le is égett. A leégett ház nem volt biztosítva, a kár azonban nem több pár száz forintnál, mert a leégett épület nem sokat ért.

— **(Pórnuljárt izgató.)** A magyarországi határban a vasutépítkezésnél dolgozó, mintegy 450 főre menő munkáscsapatot F e l k l i Ferenc, oroszlói lakos, építési alvállalkozó lázadásra akarta bírni a mult hét végén. Három hordó sört ígért a munkásoknak, ha a fizetést teljesítő pénztári személyzetet megtámadják és megverik. A felizgatott tömeg már rá is állott az izgató szavára. A kitétténél a boszu vezetett, mert felmondták neki a munkánál való további alkalmazást, — azonban épen jókor érkezett a helyszínére a sásdi csendőrség s a felizgatott munkásokat lecsendesítvén az izgatót bekísérte a járásbíróság börtönébe Sásdra, ahol most elmélkedhetik a nem sikerült boszuállás felett.

— **(Furcsa kedvtöltés.)** J a k s i e s István, mohácsi lakos, egy csendes éjszaka a kocsmából hazafelé ballagván, arra a gondolatra jött, hogy ő most az utcákon levő facsometék körüli kerítéseken próbálja ki az erejét. Fel is szakgatta a földből egy csomó fa mellől a kerítésül szolgáló léceket és azokat sorban összetördelte s így mintegy négy forint kárt okozott a községnek. Természetesen a furcsa passzióért a bíróság végez vele, hová feljelentették idegen vagyon megrongálása miatt.

— **(Iparos tanoncok vizsgálata.)** A téli tanfolyam iparos növendékei u. m. a kőművesek, ácsok, kőfaragók, szobafestők és cserepesek évről évről vizsgálatát ma tartották meg a négy osztályban. Jelenvoltak: S a l a m o n József kir. tanácsos tanfelügyelő, V a s z a r y Gyula rendőrfőkapitány, K i n d l

József ipariskolai elnök, S c h m e l c e r Ferenc ipartestületi elnök, D o b s z a y István ipartestületi jegyző, R ó n a k y Ignác kapitány, H o r v á t h balas Antal, M a g e n h e i m József, I m r e Sándor, G r a u m a n János, S z i e b e r t h Nándor, K o v á c s i c s Antal bizottsági tagok. A vizsgálatot Schneider I. felügyelő igazgató vezette kellő tapintattal s az észlelt eredmény a kiküldöttek megelégedésével találkozott. Az iparos tanoncok kiképzésére városunkban kiváló gond fordítatik és a haladás évről évre feltünőbb, mi felsőbb helyről is nyert méltatást, mely úgy a tanítók buzgalmáról, de legfőképpen a felügyelő igazgatónak ritka vezetőképességéről tanuskodik.

— **(Könnyű pénzszerzés.)** R e i t e r Miklós, villányi lakos, meg lévén szerulva pénz dolgában, a helyett, hogy tisztességes uton igyekezett volna magának pénzt szerezni, a lopásra vetemedett. Ugyanis M a j e r Ádám, nagybudméri lakosnak, egy korcsma udvarán álló kocsijáról egy alkalmas pillanatban leemelt egy köpönyeget s azzal odább állván, egyenesen T u r p i s Judit nevű ismerőséhez vitte s annak két forintért eladta. Nem sokáig élvezhette azonban a könnyű pénzszerzés feletti örömét, mert a csendőrség a hol a káros a lopást feljelentette, csakhamar kinyomozta, hogy ő volt a köpönyeg elvivője és a hurokra került tolvaj bűnbánóan vallotta be, hogy a köpönyt csak azért lopta el, mert nem volt pénze. Majd a bíróságnál oktadják ki, hogy az e fajta könnyű pénzszerzés nincs megengedve.

— **(Szerencsétlen halál.)** Bischoff Vince szászvári lakos, a vasuti állomás melletti Schrott féle malomban lakik, mint molnármeister, a feleségével együtt. A házaspárnak naponkint sok a dolga a malomban s így nem csoda, ha harmadfél éves Ferenc nevű fiacskájukat kedvére engedték játszani kint a malom körül és a vasuti töltés mellett, minden felügyelet nélkül. A kis fiu el is játszadozott szépen s nem egyszer a malom melletti árok partján akadtak rá, mikor keresték. A keresésére indultak legutóbb is, a mult szombaton este. De most nem találtak rá az árokparton, hanem igenis az árokban, hová lebukott a szegény kis gyermek és ott fuladt meg a pocsolyában. Csak holttestét bírták kivenni már az árokból s képzelhető a szülők fájdalma, mikor így látták kis fiacskájukat újra, holtan, megmerevült tagokkal. A szerencsétlen haláleset ügyében folyik a hivatalos vizsgálat.

— **(Egy kis csilagászat.)** A mai nappal — április elsejével — beköszöntött hozánk a tavasz hónapja. A nap ebben a hónapban kerek 1 óra 34 perccel nő mert míg ma 5 óra 23 perckor kelt a nap és 6 óra 13 perckor nyugodott, addig április utolsó napján 4 óra 29 perckor fog kelni és 6 óra 53 perckor nyugszik le s épen 14 óra 24 percet tesz ki a tartama. Folyó hó 19-én este 9 óra 7 perckor lép a nap a Bika jegyébe, még a hold változásai a következők lesznek: ujhold holnap (pénteken) reggel 5 óra 24 perckor lesz, hold első negyede f. hó 10-én délelőtt 9 óra 27 perckor, holdtölte f. hó 17-én reggel 7 óra 25, utolsó negyede pedig f. hó 23-án este 10 óra

48 perckor. A hold a földtávolban f. hó 5-én éjjel 3 órakor lesz, a földközélen pedig f. hó 17-én este 10 órakor. Április hozza meg számunkra a nagyhetet, mely f. hó 12-én kezdődik s utána a husvétot, a feltámadás, az öröm és vigság, a husvét piros tojások és locsolkodás szép ünnepét.

— **(Kinevezés.)** A pénzügyminiszter Gruber János ügyvédet, a kaposvári magy. kir. pénzügyigazgatóságához pénzügyi segédtitkárrá kinevezte.

— **(Királyfi Pál.)** az amerikai ujságíró — mint jeleztük is nemrégiben — holnap (pénteken) délután 6 órakor a jótékony nőegylet helyiségében felolvasást tart az „Amerikai nőkről.” A felolvasásra beléptidij 1 korona. Jegyek előre válthatók Weidinger N. utóda könyvkereskedésében. Királyfi szombaton délután 5 órakor a jogakadémián is tart felolvasást az „Amerikai jogról.”

— **(Uj altisztek.)** Katonáéknál, az úgynevezett „rideg” kaszárnyaszobákban, ahol az emberek a szabadulás gondolatával foglal koznak még akkor is, mikor a parádés waffenkabát nyakát hozzáigazitja a század szabó a nyurga katonáemberhez, csak nagy ritkán szokott tisztelni az öröm, a meglegedés. Olyas valami ez, mikor valami homályos helyre beszökik a napsugár s ott fényt vet a sűrű falakra. Az emberek szive ilyenkor megdobban, s arcukon a meglegedés derűje ragyog. Itt tavasszal és ősszel szokott ez a ritka vendég belátogatni a fegyveres emberek közé. Ősszel, amidőn leszerelnek a három esztendő katonák s a szabadulás nótájától lesz hangos a kaszárnya; tavasszal, mikor az egyszerű parolira ráhull az ezredes ur jóvoltából az a csillagalaku fehér posztó darabocská, mely egyszerre fölemeli az embernek a tekintélyét és jogot ad arra, hogy virsziniaszivarral defilírozzon le s föl a királyutcai aszfaltkorzón. Így április elején leginkább az önkéntesek előléptetése van sorban. Ezek a feszes uniformisu fiatal emberek teszik meg az első tiszthelyettesi sarzsi felé, amelyhez egy évi szolgálat után jutnak a magasági reischkriegsminister ur kegyelméből. A pécsi önkénteseknél is most van az öröm ideje; közülök a 44-ik gyalogezrednél 20 önkéntes kapta meg mára az altiszti sarzsit. A pécsi 19-ik honvédgyalogezred önkéntesi iskolájában bevezényelt önkéntesek közül pedig 10 önkéntest léptettek elő káplárokká.

— **(Tűz egy kereskedésben.)** Mégis csak haszonnal jár a háztulajdonosokra, de a lakókra is, ha a városban egyes utcákban jó a gyalogjárda, ha a legtöbb utcában rossz is. A szép, csendes estéken ott jön össze, a nappali fáradtságát sétával kipihenni a szorgalmas és legalább némi kényelmes, nagyvárosias állapotokhoz szokott közönség. Így van Mohácson is. Eddig van két utcája, a melyik jobb fajta járdával van ellátva. Egyik a régi főutca. És itt kedden este fél nyolc óra tájban a korábban megvacsorázott közönség már szokott sétáját élvezgette a közben-közben, amint a Freund Móríc-féle ház elé értek, egymástól kérdezték, nem éreznek-e valami nehéz fojtó szagot? Általános „igen” volt a válasz. És csakhamar kiderült, hogy az a kényszer szag a nevezett ház udvaráról kell, hogy jöjjön. Ugy is volt. A Freund és

társa kereskedő cégnek ebben az épületben levő raktárában égett a gyufaraktár. A megérkezett tűzoltófecskendő sugárcsővel behatoltak a különben nagy óvatosságra valló és a tűzrendészetnek megfelelően beraktározva levő raktárba és a még csirájában lappangó tüzet elfojtották. A jelen volt tűzoltók kellő óvatossággal és körültekintéssel végezték munkájukat, és így nem okoztak nagyobb kárt, mint ami éppen csak elkerülhetetlen volt. Hogy miként ütött ki a tűz, azt a megéjtendő tűzrendőri helyiszemle volna kiderítendő. Annyit azonban sikerült megtudni, hogy kedden délután raktározottak be egy ujonnan érkezett gyufaszállítmányt és így valószínű, hogy ennél a munkánál valamelyik munkás gorombábban bánhatott a gyufacsomagokkal, mint kellett volna és az így beálló dörzsölés okozhatta a meggyuladást. Avagy talán egér, patkány juthatott a gyufacsomagok közé. Amikor tudósítók e sorokat írta, a kárt nem tudhatták mily összegre rug, de semmi esetre sem valami számot tevő és hogy nem számot tevő, annak tulajdonítható, hogy a tulajdonos lelkiismeretesen külön raktározta a gyulékony anyagokat a gyulékony, de egyszersmind robbanó kereskedelmi cikkektől.

— **(A kvóta ellen.)** Tolnavármegye közgyűlésén, melyet tegnapelőtt tartottak meg Szegzárdon, a közgyűlés egyhangú határozatával kimondták, hogy Hevesvármegyének a kvóta felemelése elleni köriratát pártolják s hasonló szellemű feliratot intéznek az országgyűléshez.

— **(Csárdás a német császár előtt.)** Vilmos, német császár, tudvalevőleg, résztvesz az őszi nagy hadgyakorlatokon, mint a király vendége és aztán Frigyes főherceg baranyamegyei birtokára jön vadászatot tartani. A császár előtt ez alkalommal be fogják mutatni a speciális magyar csárdást is s egy csomó somogyi szép leány és legény fogja a császár előtt a mi nemzeti táncunkat az ő hamisítatlan eredetiségében előadni.

— **(Dinamit lopás.)** Tolnamegyéből a paksi főszolgabíró táviratban értesítette rendőrségünket, hogy az épülő székesfehérvár—adony—szabolcs—paksi vasutnál egy 5 kilogramm dinamitot és 30 drb gyújtófonalat tartalmazó dinamitos ládát ismeretlen tettesek elloptak.

— **(Uj marharakodó állomások.)** A horvát országos kormányának hirdetménye szerint a magyar államvasutak baranya-szent-lőrinc—nasici vonalával összeköttetésben álló beliscé—noskovcei vasutnak Beliscé, Dolnji-Miholjac, Viljevo, Kapelna, Moslavina, Cadjavica és Noskovcei állomásai marharakodó állomásokul engedélyeztettek.

— **(Szalmatüzek.)** Orbán Varga Sámuel, oroszlói lakosnak egy négy forint értékű szalmakazla ismeretlen okból kigyuladt és le is égett. A tűz áterjedt róla Szántó István pajtájára és a pajta is, a benne levő két kocsi szénával egyetemben, a tűz martalákává lett. Zundán József, lancsuki lakosnak szintén leégett a napokban 30 forint értékű szalmakazla. A tűz oka itt is ismeretlen maradt, dacára a megtartott hivatalos vizsgálatnak. Mindeme tüzek által felemésztett ingóságok és fekvőségek biztosítva nem voltak s így a tulajdonosok kára nem térül meg.

— **(Bőjti szelek.)** Mintha a természet valami szimbolista darabot játszana, úgy zugsnak egyre az utcákon a szelek. A zugásukat kottára téve csakugyan nem versenyezhetnének Bethoven szimfóniával, de türelmes dobhártyával bíró ember kibírja. De ha a fuvásukat az ember közvetlenül érzi, akkor önkéntelenül minden huszárkaplári instrukció nélkül megtanul káromkodni. Fúj, fúj, iszonyu erővel fujja szél. Merről? Hová? Talán a szél se tudja. Odafelé is az arcunkba csapja az utcai szemetet, visszafelé is az arcunkat bántja. És hozzá oly erővel jön ellenünk, hogy majd feldönt és az ember csak óriási erőmegfeszítéssel haladhat ellene. Egy kicsit abba hagy, aztán háborítatlanul élvezzük a szél zenéjéhez kísérettül szolgáló napsugarat, de a másik percben újra nekünk jön: sodorja le a kalapokat, kergeti a port, a füstöt és sodorja a felöltőt, kabátot és más ruhadarabokat, szemérmert sértő módon nem kimélvén meg... izé... a szoknyákat sem. Egyébiránt némelyek számára csak ez utóbbi az egyedül kellemes ebben a rut időben, amit a bőjti szelek csinálnak.

Elavult arany ezüst tárgyak, mindenemű régi pénzek, órák és más régiségek készpénzért beváltatnak a legmagasabb áron Schönewald Imre cégénél Pécs, Királyutca Hattyu-épület.

Művészet, irodalom.

○ **Üdvöske.** A háromnapos főispánbeiktatási ünnepek miatti fáradtság meglátzott tegnap este a gyéren látogatott színházi nézőtérén is. A kis számú közönség jót mulatott ugyan a csaknem bohózat számba mehető előadásban, de taps alig hangzott s inkább csak egyes jobb jelenetek után a nyílt színen, mint felvonások végén. Pálffy Nina adta a címszerepet s mondanunk sem kell, hogy a tapsok nagy része az ő ének-számaikra illette, bár megérdemelték az elismerést Polgár, Perényi és Gyarmathi is. — Polgár játszotta Kiss Pista helyett, Pippót s most bebizonyíthatta, hogy nemcsak igen ügyes komikus, de szép, iskolázott és terjedelmes hanganyaga is van. Gyarmathy adta Lorán fejedelmet, amit tulajdonképpen Polgárnak kellett volna játszania; de azért a csere semmi kívánni valót sem hagyott fenn. Hegyesi Róza Fiametta szerepében kedves megjelenésével és izlésesen elegáns toaletjeivel tündökölt. Jó volt még Boross is, aki Rokko bérlőt adta a tőle már megszokott derűtségre kényszerítő komikummal. Audran régi, szép zenéje most is igen tetszett s különösen a pulyka-kettősnek volt nagy hatása, melyben Pálffy és Polgár egyképp excelláltak. Bognár, aki a legkisebb szerepből is tud valamit csinálni, most is feltűnt Matheo fogadós karakterisztikus megjátszásával, valamint a kar is jól állta helyét. (→)

○ **Ave Maria.** Ily című zenemű jelent meg Valentin K. fia zeneműkereskedő kiadásában Vajdits Alajos dr., pécsi orvostól, aki Rézbányai József dr. szövegére szerezte azt a magasatos, felemelő zenét,

mely mindenben illik a vallásos költemény tartalmához. A szerzőnek mély zenei érzékéről és nagyobb alkotásokra is hivatott talentumáról tanuskodó zenemű igen szép kiállításban jelent meg s kapható Valentin Károly fia zeneműkereskedésében Pécsen 1 frtért. A tiszta jövedelem a pécsi szent Vince-egylet javára fordítatik. A mű Káldy Gyulának, az operaház igazgatójának van ajánlva.

○ A „Zenélő Magyarország“ zenemű folyóirat ápril elsei VII. füzeté különösen érdekes és szép műveket hoz. Tartalmazza: I. Zsadányi Ármánd kiválóan sikerült „Apponyi lakodalmas csárdását.“ II. Wagner Richard poétikus szépségű „Lohengrin“ operájának részletét III. Pencios Sofron remek „Kréta görög indulóját“ s végül D'Amant Leó „Tengeren“ című műdalát. Ily gazdag választékát és a legujabb zeneművek színe-javát találja meg, a jó zene iránt érdeklődő közönség a „Zenélő Magyarország“ minden füzetében. Minden füzet 10—10 oldal zenét ad. Egy-egy füzet ára 22 kr. előfizetési ára az ép most meginduló II. évnegyednek 6 füzetben, 60 oldal zenetartalommal 1 frt. Előfizetheti a „Zenélő Magyarország“ kiadóhivatalában Budapesten VI. Csengery-utca 62. honnan mutatványszámot bárhova ingyen és bérmentve küldenek.

Törvénszék.

§ Véres szénagyűjtés. Tavaly július 1-én történt, hogy Bodor László, magyar-

hertelendi lakos, kiment a rétéjére, hogy ott szénát gyűjtse. A rétéjével szomszédos volt Kovács Jánosnak a rétéje, aki a szolgáljával, Bodor Józseffel és az édesanyjával együtt szintén kinn volt a réten. Kovács, amugy sem lévén valami jó szomszédja Bodornak, átküldte hozzá a szolgálját és ráizent, hogy a szénát ne hányja rá az ő földjére, mert ő ugyis visszahányatja. Bodor azonban szintén nem szokott engedni abból, a mit egyszer a fejébe vessz, hát visszazizente a cseléddel:

— Hát hányassa kend vissza, ha úgy tetszik!

Kovács aztán meg is tette. De nemcsak visszahányta cselédjével együtt a szénát, a mi az ő rétéjére esett, hanem le is taposta a vizenyős földre. Bodor László ezt megakadályozandó, vasvillára kapott és Kovács elé futott s ott kezdett vele feleselni. Kovács János uram azonban feleselés helyett a kezében levő kapával felelt neki vissza és először mellbe ütötte Bodort, aztán a kapával úgy homlokra vágta, hogy vértől borítva rogyott össze. S ekkor még harmadszor is arcába vágott a kapával s állkapcsát törte ez ütéssel össze. A megvert ember látéleletet iratott orvosával sebesüléseiről, melyek 30 nap alatt gyógyultak s feljelentette Kovács Jánost súlyos testisértés miatt; azonban Kovács azt állította, hogy őt Bodor a kezében levő villával hasba szurta s ő csak önvédelemből sebesítette meg s szintén iratván látéleletet, könnyű testisértésért panaszolta be

Bodor Lászlót. — A tegnapi végtárgyaláson azonban csak Kovács szolgálja és anyja tanusították Kovács védelmét, a többi tanu semmit sem tudott erről s így a bíróság fel is mentette Bodort a vád alól. — Ellenben Kovács Jánost súlyos testisértésért egyévi börtönre ítélték. Az elítélt, ugy védőgyvéde Parragh Antal dr., felebbezett az ítélet ellen.

§ Egy furcsa pisztoly viselt dolgai. Sok bajba keverte Janics Vinkó, 18 éves baranyavári sokac gyereket az a körülmény, hogy nagybátyjától, Kolutác Iliától egy kétsövű puskát kapott. A gyerek lefaragta a puska agyát és a csövét is elfűrészelte s a kétsövű puskából kétsövű — pisztolyt csinált. Ehhez a furcsa pisztolyhoz az a szerencse is járult, hogy a mezőn egy csomó löport is talált, amit vadászember veszített el. Ólomból golyókat faragott aztán s így minden kész lévén, kijárt a mezőre pisztolyával lövöldözni. Bálics Vinkó, községi csősz, többször rajtakapta ezen és figyelmeztette, hogy ne lövöldözzön, mert feljelenti a csendőröknek.

— Füttyülök a csendőrökre. Itt van a pisztolyom; egyik csövéből az egyiket, a másikkól a másikat lövöm le!

Felelt erre a legényke és csak tovább folytatta a passzióját. Egyszer akkor járt a mezőn, midőn Bálics Vinkó halat fogott a kanálisban és a halfogó kosárákat a parton hagyta száradni. Másnap hült helyük volt

— Tiltakozom az ilyen végzet ellen. Itt csak szégy, erőszak uralkodik minden rendszer nélkül.

— Ne káromold az istent!

Egon tekintete kereste azt, ki jobban megértene őt, de Helén földre szegzett szemekkel ült ott.

Ismét hosszú szünet állt be; az óra kilencet ütött s egy szolgáló lépett be halkán odasugva Helmnek:

— Gróf ur, ha úgy tetszik —

Az ilyen heves kedélyhullámzások napjaiban a női szem mindig sirásra áll. Vanda ajkait ideges rángás fogta el s a másik pillanatban már hangos zokogásban tört ki, és Zsófi kisasszony hűségesen segített hozzá. Helén ellenben csak zsebkendőjét emelte szeméihez. Nevető idegeinek könnyebben tudott parancsolni.

Válás előtt Wiek kisasszony és a gróf még Leo koporsójánál akartak imádkozni. A többinek kíséretét nem fogadták el.

Amint a mélyen lesujtott gróf a szolgáló segítségével felemelkedett helyéről, Egon odasietett s egy köpenyt akart vállaira teríteni. Ezt az öreg ur nagyon rossz néven vette. Az aggkor bizalmatlanságával tekintett öcsésére.

— Talán már örökösnek érzi magát Egon s törődtebbnek óhajt, mint a milyen vagyok?

Ily gondolatok közben fesszes tartást erőltetett magára.

— A hegyi levegőben nőttem fel és edződtem meg — dörmögte bajusza alatt — Vanda, kérem a karját!

Fáklyavivő szolgálók világították meg utjokat a templomhoz, a hová a gróf Vandával egyedül lépett be. Vanda kívánságára megbeszéltek a plébánossal, hogy

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

A tüzvész zsarátnokának utolsó felcsillanása és a ravatal gyertyáinak első sugarai közti idő emlékezetét a helmburgi kastély lakóival nem fogja feledtetni soha semmi s mégis minden zavart álomként tűnt fel előttük.

A grófnak Vandához intézett szavai, melyekkel bátorságra intette, semmi kétséget, semmi reményt nem hagytak számára. Hanyatló kézzel utasította el magától a vigasztalókat és fejét kezeibe rejtve, zokogott. A gróf azonban nem tudott sirni. Merev tekintettel, megtörve ült s hirtelen tíz évvel látszott öregedni. Még a plébános vigasztaló szavaira is, hogy a halál feltámadás, csak ezt rebegette: mért nem én?!

Wiek urat gyermekének jajszava felébresztette. Magához intette Titus urat, a ki éppen bepillantott a szobába. A kis ember most egy nagy inasköpenybe volt burkolva. De ez alatt szíve bátrabban vert, mint valaha s ép oly tapintatosan, mint őszinte részvétellel vállalkozott rá, hogy Wiek urnak a borzasztó eseményt, Leo tűzhalálát közölje. S a rémhír vétele mégis csaknem végzetessé vált az öreg urra; arca egészen elkékült, úgy hogy Titus ijedten kezdte hátát ütni, hogy magához térjen.

— Mindig mondtam — szólalt meg végre — hogy szerencsétlenséget jelent, ha az ember jégverésről álmodik.

azoknak, mikor ismét halászni akart. Ujakat hozott hát és mikor ismét szákmányra tett szert, megint kiterítette a kosárákat a parton száradni. És mivel Janis Vinkó megint csak ólálkodott körülötte, rászólt:

— Ezeket is ellophatod holnap reggelre!

S ugy is történt. A halfogó eszközök ismét elvesztek a kanális partjáról s mivel a csósz a legényre fogta a lopást, az boszut esküdött ellene.

Ez évi február 1-én, mikor a községben bucsu volt, elérkezettnek látta az időt, hogy boszuját végrehajtsa. Magához vett egy vasvillát, zsebébe tette a nevezetes pisztolyt és elindult. Mikor egy távoli rokona — állítólag a szépapáik voltak testvérek — a Janics Kuzman kérdezte tőle, hogy minek neki a — vasvilla, meg a pisztoly, azt felelte:

— Megverem a csószot, a miért tolvajnak nevezett.

Janics Kuzman nem hitt neki és távolról követte. S csakugyan a nagy kocsmasarkán lesbeállt a legény s mikor a kocsmából kijövet, előbe toppant, a vasvillával a vállára ütött. A vasvilla nyele azonban eltört, s miután még másodszor meg fejbe ütötte a csószot, azt kivette a kezéből a törött vasvillanyelet. Janics Vinkó ekkor futni kezdett előle, de csakhamar visszafordult és pisztolyát előrántva, rálőtt Bálicsra. A pisztoly — mint illik az ilyen furcsa pisztolyhoz — csütörtököt mondott; a legény másodszor is lőtt, de

ez a lövés nem talált. E tette miatt aztán gyilkossági kísérlet miatt lett vád alá helyezve és börtönbe is került, honnan tegnap délután fegyveres őr állította a törvényszék elé. A végtárgyaláson az előre megfontolt szándék nem nyervén beigazolást, valamint sok enyhítő körülmény folytán is, csak vesziyes fenyegetéssel okozott közcsend elleni kihágásért vádolta vádlottat a közvádoló s a törvényszék ez alapon egy havi elzárásra, s 50 frt pénzbüntetésre, mely 5 napi fogságra lett átváltoztatva, — ítélte el s minde büntetését vizsgálati fogsága által kitöltöttnek vette és szabadiábra helyezte. Az ítéletet a vádlott, ugy védője Naranésik József dárdai ügyvéd, valamint a panaszos és a királyi ügyész is tudomásul vevén, az jogerőssé vált.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.*)

Laptársunk, a „Pécsi Napló“ nyiltterében Németh Péter aláírással egy közlemény jelent meg, melyben a közlő engem kenyér irigységgel vádol. Válaszolni alig tartanám érdemesnek, ha biztos nem volnék benne, hogy ez a közlemény más agyából került ki, a ki nek több iskolája van valamivel, mint a nyiltterezőknek.

Magam reputációja érdekében kijelentem, hogy Németh Péter kenyérét nem irigylem, kívánok neki szívből sokat, és sok minden jót, csupán ne adja ki magát többé hirlapirónak — erre az egyre figyelmeztetem. Hisz tőlem egy lapot sem vett el, csupán

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk.

akart. Az egész eset abból keletkezett, hogy elárasztotta a fővárosi lapokat ajánlkozásokkal s egyik, éppen csekély személyemhen fordult, kérdezvén tőlem, hogy ki az a Németh Péter?

Én megadtam a választ, mely szerint nevezett minden lehet, csak hirlapiró nem. Nos, ha igazat mondtam, akkor miért nem hallgat? Kívánja talán, hogy tovább is foglalkozsam vele? Higyje el, patkányokra nem szoktam vadászni.

A hivatásos hirlapirók azért verődnek testületekbe, hogy távolartsák maguktól az olyan egyéneket, a kik nem közibéjük valók. Nos annyi tény, hogy Németh Péter, a ki most annyira hencog, nem mi közibénk való s nem is lesz sohasem; mert a hirlapiró pályája az egyetlen, a hol a protekció nem érvényesülhet.

Kegyelemből scribamus a vármegyénél, a hol ugy látszik, kevés dolga lehet, mert ráér önmagának reklamokat csinálni a hirlapokban. Szomorú dolog és türehtelen, midőn a bolha köhög. Tegye le kis pubikám előbb a 3-ik osztályról a vizsgálatot Wagnernél, a hol a mint hirlapiró bekopogtatott, s akkor — ha még hozzá egy kis szerénységet tanul — akkor próbáljon idősebb emberekkel polemizálni; különben kérjen engedelmet, hogy éi.

Nincs több mondani valóm.

Ballier Sándor,
a „Pécsi Figyelő“ segédszerkesztője.

Országgyűlés.

— A képviselőház ülése április hó 1-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ülés elején Kálmán Károly néppárti

E közben az erdészlakban és körülötte nagy tömeg ember verődött össze, kiknek arcán s szavaiból ószinte bánat tükröződött, mert Helm grófot mindannyian szerették. A gyerekcsapat persze, a melynek ez esemény különös ünnepet jelentett, többnyire az égés színhelye körül ácsorgott. A kis kenderhaju helmburgiak szemében a romok szebbek voltak az ép kastély minden pompájánál, s az erősen megrongált oszlopcsarnok egyik zuga a rémmesék legédesebb borzongásával töltötte el őket. Ott feküdt ugyanis egy régi viaszpecsétes, fekete templomi gyászlepel alatt — a hatóság megérkezéig — a halott.

Délután megérkezett a vizsgálóbíró jegyzőjével és a tényállást jegyzőkönyvbe vette. Aztán a hullát koporsóba tették, melyet Helm gróf „memento mori“ gyanánt a maga számára készítettett.

Vandának nem engedték meg, hogy vőlegényét még egyszer láthassa — olyan okokból, melyeket borzadva kellett helyeseknek elfogadnia.

— — — És aztán ráborult a tájra az éj sötétje, eltakarva a tekintet elől a pusztulás rémitő képét.

Az erdészlak ablakaiból világosság tört elő s a szoba, melyben az előkelő vendégek thea mellett ültek, a lámpafénynél, nagy agancsokkal és régi képeivel igen barátságosnak és kényelmesnek látszott, — csak a benne időző társaság lett volna kevésbé hallgatólag.

A legközelebbi jövőről tanácskoztak.

Az urak még ma a faluba mennek a plébánoshoz, a hölgyek az erdésznénél maradnak. Ha Holberg Leo holnap egész pompával el lesz temetve a kastélybeli

templom sírboltjába, a gróf elkiséri vendégeit a fővárosba, a honnét ezek folytatják utjokat hazafelé.

— Egy csésze theát, csak egyet, kedves gyermekem! — e szavakkal iparkodik Wiek papa leányára az illatos italt felerőszakolni.

— Papa, kérlek! — mondá ez elutasító kézmozdulattal.

— Nem? És te sem, Helén? Gyerekek! gyerekek! — De ön, kedves kisasszony?

Zsófi kisasszony sóhajva fogadta el a csészét.

— Kedves gróf, egy pohár bor talán jól esnék? Nem gondolja? Nem?!... Édes istenem, ki hitte volna tegnap, mikor ő felségével volt szerencsém ebédelni, ki hitte volna — — Igen, nehéz az élet. De Vanda, igazán jó lenne, ha egy csészével —

Vanda újra elutasította.

— Ma délután a plébánossal beszéltem — folytatta Wiek egy kis szünet után — ő a lelkemből beszélt. Ilyen esetekben rájövünk, hogy mi keresztények mégis csak egy hiten vagyunk valamennyien.

— Bocsánat, Wiek ur — mondá Egon érdes hangon — ilyen esetekben mutatkozik a vallás erőtlensége. Csak biztatni tud, de nem vigasztalni. Vigasztalni csak érvekkel lehet. Megmondhatja e valaki, hogy mért kellett bátyámnak, a legjobb szívű embernek, ilyen nyomorult módon elvesznie? Nem volt más ellensége, csak a végzet.

Az öreg gróf felrezzent e szavakra.

— Őrizkedjél — szólt — a végzet utait kutatni! Mindannyian bűnösök vagyunk.

képviselő bejelenti, hogy Rosenberg Gyula mandátuma összeférhetetlen az Adria társaságnál elfoglalt állásával.

Ezután elfogadtak egy rakás vicinális vasut engedélyezéséről szóló törvényjavaslatot a az állami főszámszék jelentését a múlt évi túlkidadásokról.

Megválasztották ezután a kvótabizottság tagjait, úgy, a mint azt tegnap közöltük volt és ezzel a sovány napirend kimerült.

TÁVIRATOK.

— **Zavargások Konstantinápolyban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Skutariban, a török metropolis egyik legnagyobb elővárosában zavargás történt. A temető körülhatárolása miatt támadt a viszály a katolikus és mohamedán vallású lakosság közt. Ez utóbbiak ugyanis a temetőnek hozzájuk benyuló részéből egy keresztet kidobtak, mire a katolikusok boszúból egy disznófejet dobtak be a török moschéba. Összetűzésre került a dolog, mely sok sebesüléssel, de halálos eset nélkül, végződött.

— **Érik a háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párizsból távirják, hogy a görög partok blokádja is legközelebb megkezdődik.

Valótlan az a hír, mintha Maurokordato görög követ Konstantinápolyból hazautazott volna.

A kis Szerbia is kötekedik. Szerbia ugyanis a napokban jegyzéket intézett a portához, melyben tiltakozik a török martalócok garázdálkodása ellen a szerb határon. Ha a porta sürgősen nem intézkedik — ugymond a jegyzék — akkor Szerbia represszáliákat kénytelen alkalmazni, a mikért a felelősséget már előre is a portára háritják.

Vasszosz görög ezredes Kréta szigetről tiltakozást jelentett be a hatalmak részrehajlása miatt, a melyek mindig csak a törököket veszik védelmükbe s a felkelőket bombázzák. Visszautasítja a kegyetlenség vádját s kijelenti, hogy a nagyhatalmak viselkedése teszi lehetetlenné a rend helyreállítását.

— **Bécs új polgármestere.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Strobach bécsi polgármester tegnap lemondott. A község tanács pár nap múlva Luegert fogja helyébe megválasztani.

— **Lopás az országos képtárban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap délelőtt az akadémia palotájában elhelyezett országos képtárból egy még eddig ismeretlen tettes Van der Wenne és Murillo egy-egy nagybecsű eredeti festményét ellopta. A tolvaj a lopást úgy hajtotta végre, hogy az örök megtévesztésére a keretben egy-egy szinnyomatu képet hátrahagyott.

— **Tisza István párbaja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Tisza István gróf és Korbuly József szerkesztő között felmerült ügyben Tisza segédei felük részéről befejezettek jelentik ki eljárásu-

kat, aki élve jogával, fegyvert választott, s ezt, valamint a fegyverbiróság alakítását Korbuly segédei megtagadták. Viszont Korbuly segédei kijelentik, hogy Korbuly karja átvágva lévén, kardot nem forgathat, miért is a pisztolyt följánlották és a fegyverbiróságot visszautasították, mert ez nem kompetens a testi fogyatkozás elbírálására. A testi hibát szerintök figyelembe kell venni. Maguk részéről tehát szintén befejezettek jelentik ki az eljárást. Egyelőre az affér abbamaradt.

— **Allami bevételeink csökkenése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar állami bevételek február hónapban az egész vonalon csökkenést mutattak föl. Az adók, monopoliumpok, állami üzletek bevételei csökkentek, amit az általános mostoha gazdasági viszonyok okoznak. Csúpnán az egyenes adókból vettek be többet, ami a túlszigoruan alkalmazott végrehajtásoknak tulajdonítható.

— **Csalással vádolt gróf.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Somossy orfeumból ismeretes Vasquez gróf-kisasszonyokat édes atyjuk a Barrison leányokhoz adta kitaníttatásuk végett, azt állítván, hogy nagy vagyonából gazdagon megfizet. Most kitűnt a turpisság, hogy nem fizethet, mert vagyona csak a holdban van; ezért Barrison Lona férje, Fleuron William impresszario, csalásért följelentette a gróft. Áttették a panaszt az ügyészséghez.

— **Érdekes vita.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Holnap terjesztik be a képviselőházban az összeférhetlenségi bizottság ítéletét az osztálysorsjártékban részvényes négy képviselőre nézve, mely mint ismeretes, mind a négyre nézve fölmentő. Rátkay László különvéleményének előterjesztésénél élénk vita várható.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

213. szám
1897.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1897. évi 1417. számú végzése következtében Dr. Ferenczy László ügyvéd által képviselt Zwetkó Lajos javára, Róna Béla ellen 38 frt 65 kr. s jár erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 903 frtra becsült butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróság 3077. 1897. számú végzése folytán 38 frt 65 kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi szeptember hó 5 napjától járó 5% kamatai és pedig összesen 26 frt 95 kban bírósággal már megállapított költségek erejéig Pécssett N.-Flórián utca 12. sz. a. leendő eszközlésére 1897. évi április hó 14. n. d. u. 2 órája határidőül kitétetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvényezikk 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adni.

Kelt Pécssett, 1897. évi márczius hó 31. napján.

Fonyó István

kir. bir. végrehajtó.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Ifj. Vogl János

kőfaragó üzlete Pécssett, Vásár-tér 5. szám.

A nagyérdemű gyászoló közönség szives figyelmébe ajánlom legnagyobb választéku

SIREMLÉK-RAKTÁRAMAT

a legolcsóbb árak mellett.

Tiszteletteljesen felkérem a n. é. gyászoló közönséget raktárom szives megtekintésére.

Kiváló tisztelettel

Ifj. Vogl János.

SIREMLÉKEK 6 firtól feljebb,

SIREMLÉKEK 6 firtól feljebb.

Férfi és gyermek ruhák, felöltők.

Jó minőség, elegáns szabás

Olcso | árák!

ZENTLER-féle

cs. k. szab. udvari férfi- és gyermek-ruha gyári raktár

Pécsett, király-utca.

1411. sz.
tkv. 1897.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Pécsegyházmegyei alapítványi hivatal végrehajtónak, Dunszt Pál és neje Hanmann Emilia végrehajtást szenvedők ellen 1800 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében, a pécsi kir. törvényszék és Pécs város területén levő, Pécs város határában fekvő, a pécsi 2411. sz. betétben felvett I. 1-2. sorsz. 1882. hrsz. 49/1. sz. ház 1883. hrsz. kette 903 frt, ugy a pécsi 2412. sz. betétben felvett 1. sor. 1881. hrsz. 49. sz. házra 900 frt becsár mint kikiáltási ár mellett az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi április hó 26. napján d. e. 10 órákor ezen kir. trvszék hivatalos helyiségében az árverési szobában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 90 frt 30 kr. és 90 frt készpénzben, vagy az 1881. nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadéképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Pécsett, 1897. évi jan. hó 25-én.
A kir. törvszék telekkönyvi hatósága.

Lukrits István
kir. táblai bíró.

A Pécsett Kossuth-utca

18 Sz. a. levő

Sütő üzlet

f. é. augusztus hó 1-től bérbeadó.

Bővebb értesítést ad Dr Bors Emil Pécsett.

4000 darab most levágott

Rupestris monticola

vessző

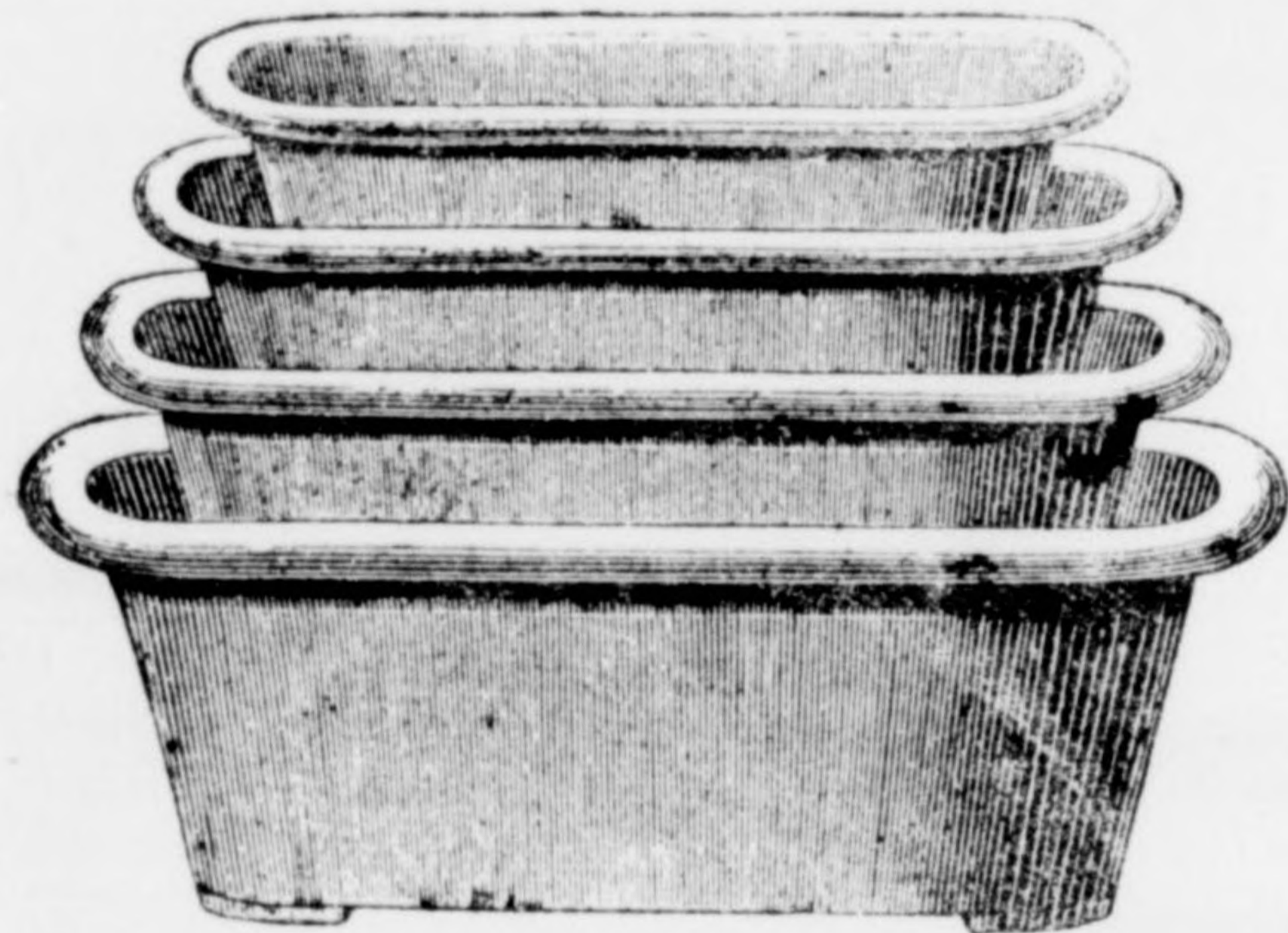
jutányos áron eladó,

Laky Gyulánál

Pécsett petrezselem -utca 18. sz.

CSUKÁS ZOLTÁN épület- horgany- és mű-bádogos

Pécsett, király-utca 28. szám, a „pánczéloshoz.“

Ajánlja saját készítményü legjobb szerkezetü jégszekrényeit,

valamint erős

fürdőkádjaikat,

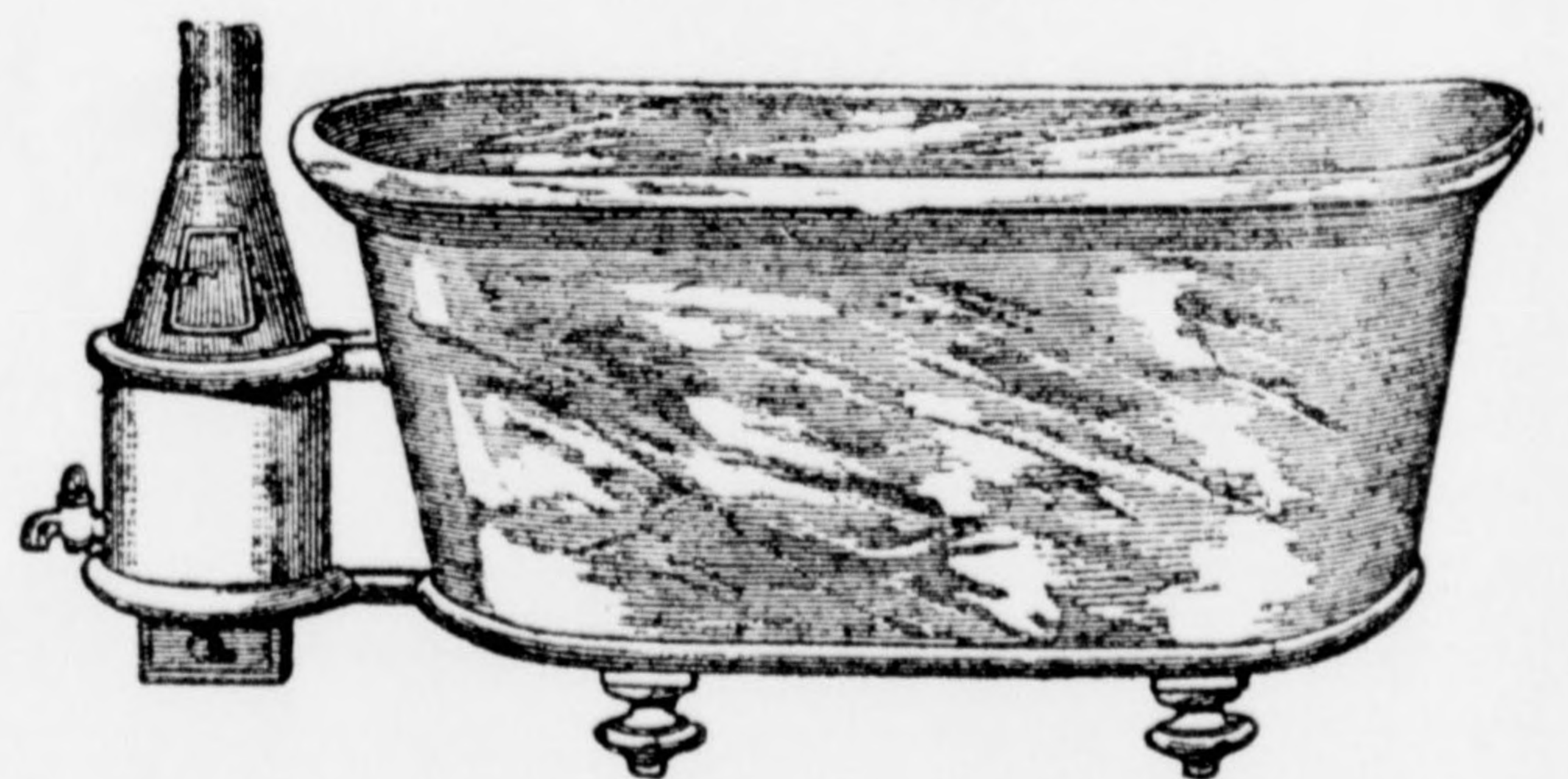
vizvezeték és fürdőberendezéseket,

szagtalan angol closeettek

fölállítását, nagy választéku

konyhaberendezéseit:

Tető- és toronyfedések, tetőcsatornák és czink-ornamentikai munkák,

csatorna- és bádogtető javítások és festések a legolcsóbb árák mellett elvállaltatnak.
(Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.)